

Koga pozdravljamo?

Radi rečemo, da je Jezusova beseda radikalna, da se mora človek, če jo želi razumeti, nekoliko (po)truditi. Da so prašne noge Jezusovih učencev staknile prenekateri žulj, ko so stopale za Gospodom. Da je bila pot spotikava in da so bili učenci spotika sami sebi. Manj spotika drugim ...

To radi rečemo. Predvsem takrat, ko nas zmrzi realnost sodobnega sveta, kjer je Jezusova stvar v množičnih medijih predstavljena kot misel, tuja človeški naravi. Takrat, ko že dolgo ne govorimo več o številkah, ki se ne vrtijo v naš prid (ne kvantiteta, kvaliteta, mar ne?). Takrat, ko se zavemo, da živimo v svetu, ki se pretvarja, da lahko shaja brez religije in si zato po evangelijskih navodilih (Mt 10,14) ližemo rane z iztepanjem prahu s svojih preveč udobnih oblačil in čevljev.

Ampak spotikave, žuljave in prašne noge ter negativne številke niso bistvo mojega pisanja. Pozornost gre nedoslednosti, celo zavajajoči naravi na začetku zastavljene trditve. Kajti, res je, da si mora človek za razumevanje Jezusovih besed natakiniti "neudobne" sandale Jezusovega učenca. A da bi Beseda lahko postala mesena, mora biti najprej slišana. Za ponazoritev bi lahko citirali marsikateri odlomek ali priliko, pa je ne bomo. Evangelij dovolj jasno predpostavlja, da so Jezusove besede bile slišane. Nekateri so zaradi tega, tako evangelijski, bili priča vstajenju od mrtvih. Spet drugi so še naprej pokopavali mrtve ... A ti, ki so bili Jezusove besede slišali in z zavrnitvijo tudi preslišali, so si mlinski kamen nadeli sami. Za vse druge, tudi za današnji "odčarani" svet, takšna sodba ne velja ...

"Odčaranost" sekulariziranega današnjika namreč namiguje, da se slišana Beseda ne meri po milijonih kopij papirnate in elektronske verzije najbolj brane knjige ali pa morda po hitrosti dostopa "kjerkoli in kadarkoli". Sveto pismo je na dosegu trzlaja prsta, a Jezusova beseda ni slišana; ali morda bolj natančno – Jezusova radikalnost ni videna. Zato je dih, s katerim sopejo pljuča današnjega sveta, lahko hladen ali pa vroč. A s to trditvijo se še najmanj želim posmehovati svetopisemskim besedilom, ki sicer v prispodobah, a zelo resno, govorijo o apokaliptičnem koncu sveta, ki naj bi imel poteze našega krasnega novega vsakdanjika. Sodbo o tem, kdaj se ima to zgoditi in tudi kako, je Jezus prepustil Očetu. Jezusov učenec pa je tisti, ki hodi za Gospodom ...

Nasprotno, Sveto pismo jemljem zelo resno. Zato se v duhu preudarnih devic ali pa, če želite, budnega služabnika, ne želim zadovoljiti z držo omenjenega umskega kavča – bolj kakor otresati oblačila, menim, da je potrebno izprašiti vest. Smo

mar tudi kristjani soodgovorni za današnje stanje duha družbe? Pomnimo, Janez, avtor Razodetja, v pismu sedmerim Cerkvam mlačnosti pač ni očital poganom ...

Kakšen načrt imamo lahko torej na svetu kot kristjani? Vattimo bi odgovoril s še več vprašanji. Retoričnimi! Priboriti izgubljeno avtoriteto Cerkve? Očistiti nezmotljivost dogem? *“Pot absolutnih gotovosti nam je dala svet, kakršnega imamo. Z absolutnimi gotovostmi smo prišli do točke, ko govorimo o tragediji.”* In s tem nima(m) v mislih Božje gotovosti, temveč človeško.

Kristjan mora, v kolikor želi oznanjati Božje kraljestvo, najprej dodobra poznati in razumeti neuhojena pota svojega Gospoda. Najprej mora biti odprt za odpiranja in poglobljanja različnih vidikov lastne vere. Vendar “gotovost”, “umski kavč” v soočenju z *drugim* ne sme služiti kot nekakšen arzenal. Še manj sme to biti razlog izključevanja. Papež Benedikt je v nekem božičnem nagovoru z idejo “dvora poganov” zelo konkretno pokazal na nujen, a v preteklosti odrinjen vidik evangelizacije; na potrebnost dialoga *sui generis*.

Papež je v slabo vidnih pogojih današnjega časa pronicljivo in daljnovidno, ali pa morda zgolj evangelijsko, pokazal na nujnost srečanja verujočega z *neverujočim*. Pokazal je na nujnost “spodbujanja bratstva onkraj verskih nazorov, a brez zanikanja medsebojnih razlik”. Na nujnost novega “dvora poganov”, a ne kot fizičnega prostora, temveč kot prostora notranje odprtosti in sprejemanja. Prostora, kjer bi se verujoči lahko približal neverujočemu, ali še bolje, kjer bi se neverujoči lahko približal “Neimenovanemu”. Kakópak, ne da bi ga vnaprej klical Aba in preden bi dosegel “posvečenje” za obhajanje Njegove svetosti.

Velja podčrtati, da papeževa pripravljenost na srečanje z drugim kot drugačnim, z nežnim majanjem predsodkov v lastnih vrstah, ne pogojuje neverujočega, temveč predvsem verujočega. Kaže na bruno v lastnem očesu in ne na iver svojega brata. Kliče k mehčanju trdosrčnosti, k presoji skladnosti lastnih dejanj s stvarjenjskim izhodiščem in odrešenjskim ciljem. Z besedami novo postavljenega papeževega svetovalca za pospeševanje nove evangelizacije: *“Vprašanje nove evangelizacije ni vprašanje nekih oblik, ne strategije, niti politike, ampak vprašanje novega življenja.”* Vendar je sprememba življenj lahko šele posledica – dar prenovljenega mišljenja. Posledica “vstajenja” z umskega kavča. Če namreč pozdravljamo le svoje brate, kaj delamo posebnega? *“Mar tega ne delajo tudi pogani?”*